

ALBA

KRISTINA HÅRD

ALBA

KRISTINA HÅRD

Kristina Hård

Alba

Saga

Alba

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2009, 2018 Kristina Hård och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726025767

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Se på mig! Är jag fattig, gäller det mitt folk? Till slut besegrar kanske de vita mig, precis som ni säger, men fram till dess ska jag leva ett bra liv. Bara dumbommar säljer sig för baconflott, några skorpor och lite socker i kaffet.

Tatanka-Iyotaka (Sitting Bull), 1831? - 1890

Vi har upptäckt ett rikt och underbart land...och jag kan med stolthet säga att eftersökningarna överträffat våra mest hoppfulla förväntningar.

Och jag har nått en jägares högsta dröm ... Jag har fällt min björn.

General George Armstrong Custer, Black Hills 1874

Kapitel 1

Min första rymdfärd var en sofistikerad tonårsrevolt.

Istället för att stå med tummen längs långtradartyngda motorleder tog jag steget ut i universum. Jag ljög om min ålder, fejkade mitt förflutna och låtsades vara någon annan.

Jag har sedan dess försökt räkna tiden när vi först klev in i denna nya värld. Min son är sexton jordår nu, tror jag, och lika lång och mörk som hans far var. Hans ögon lika gröna och han vet inget. Jag har sagt att hans far inte längre är i livet, åtminstone inte i detta livet, i detta universum.

Lika länge har den här främmande planeten varit mitt hem, men jag håller tyst om mig själv, för bland de som lever här existerar Jorden endast som fragment i sägner från ett avlägset förr. Mina minnen blir dagdrömmar, men det finns dagar då smärtan är svår och skuld och saknad vävs in i vardagen.

Som i dag när jag skar mig på de rakbladsvassa grässtråna nere vid flodbädden. Det är irriterande, för jag vet att undvika ställen där blått gräs blandas med grönt. Vid det här laget känner jag planeten, dess puls och skiftningarna i vinden. Inget är platt här, allt är rörelser och former, som när de första urvattnat lila groddarna dyker upp och omsluter de ändlösa fälten som tunna sidenstycken. Buskarna är fulla av blommor och bakom dem fruktträd, bärbuskar, kryddoftande blad. Leran allt växer i är röd, samma röda färg jag minns från Nordafrikas mylla eller när Australiens mitt glödde vid soluppgång och solnedgång. Klimatet styrs av en mycket liten årstidsväxling. Dagarna är långa, men så är även nätterna.

Xavier brukade säga att den annorlunda tidsrytmen fick honom att känna sig drogad under vissa vakna tider på dygnet. Då bars han fram av dofterna och lät luften ljuda av musik.

Mina gamla minnen distraherar mig, gör mig blind och får mig att under korta stunder tro att jag befinner mig på Jorden. Igen. Det är vid ett sådant tillfälle som jag kliver i det blå gräset. Det är som att skära sig på papper. Fast vassare. Jag sköljer ansiktet och det skadade benet i det kalla flodvattnet och rätar på ryggen. De andra skrattar åt mig. I ögonvrån ser jag min spegelbild i vattnet och det gungande ansiktet är fattigt på blod och alldeles vitt som om jag sett spöken. Jag försöker le tillbaka. Det är inte blodet som skrämmer mig, det är det förflutna som i ett obehagligt ögonblick hunnit upp mig.

Det var så mycket vi aldrig visste. Vi kom från en kaotisk Jord till en avlägsen, eftersatt och glest befolkad del av den här planeten. Bergen, skogarna och slätterna hade redan förkastats av de allra första invånarna, som för länge sedan dragit vidare.

Hade allt blivit annorlunda om vi tagit kontakt med dem från början? Vi var så fyllda av vetenskaplig prestige. Då när vi drog på oss våra skyddsdräkter, tog oss genom gången, klev ut från bergets innanmäte till solskenet och fann oss stå uppe på en främmande högplatå.

Vi kom i en farkost kallad Embryot, hopsatt enligt urgamla instruktioner som vi funnit i en uthuggen sfärisk hålighet inuti ett berg på Mars. Delarna hade konstruerats nere på Jorden, transporterats till Marsbergets innandöme och sammanfogats på plats. Den runda kapseln var slät och matt utan yttre skruvar eller skarvar, och väggarna var tjocka och isolerade för att stå emot rymdens intighet. Embryots inre var litet och trångt och fyllt med lampor,

reglage, knappar och skärmar. Allt för att starta processen inifrån när all kontakt med yttervärlden skars av. Utstående spröt fixerade farkosten mot den sfäriska grottans insida. Det hade sett ut som om Embryot svävade.

Jag minns att på den utsedda dagen blåste det upp till storm i Marsatmosfären. Man kunde inte se bergets konturer genom rymdbasens kompakta fönstergluggar som vette mot utgrävningsplatsen. Röd sand piskade glaset och repade det mer än det redan var. Utanför byggdes sanddynerna upp mot väggarna. Det var som om planeten själv redan hade beslutat att avskärma oss från verkligheten utanför. När vi stängde in oss i Embryot dog stormens ljud bort. Det blev tomt, tyst och svart när porten till berget förseglades.

Det var Xavier som var vår pilot och navigatör. Han som snabbt följde strömmarna av ljus på kontrollväggen. Ändrade inställningar, matade in sifferkombinationer och dirigerade om energiflödena, tills alla de hundratals små lamporna på väggen pulserade i samstämmighet och Embryot kopplade in sig i sfären via spröten. I sista stund hade han ersatt en man med mjuka händer, vars namn jag inte minns men som hälsade med få ord och slapp handskakning. En dag var mannen borta. Istället kom Xavier.

I början uppfattade jag honom som otålig och rastlös, men jag förstod snart att han var metodisk och precis i sitt värv. Han följde sitt eget huvud och hade lite till övers för att komplicera tillvaron mer än vad som krävdes.

Alla hade sändare och mottagare. Ett runt mottagarchip inopererat bakom ena örat och flera ärtformade sändare, hopsatta som ett knottrigt pärlband under huden längs vänstra nyckelbenet. Vi kunde välja att låta alla höra ens ord, rikta dem till en enskild mottagare eller stänga av mottagningen eller sändningen via handledsdatorerna.

Xavier var annorlunda. Han bar med sig musikinspelningar, kompakt lagrade och integrerade i hans system så han blev musik, musik som översköljde oss via vårt gemensamma kommunikationssystem. Ibland när vi vandrade fram i det storslagna sceneri som drabbade oss här, och som fortfarande kan te sig skrämmande, lät Xavier våra tankar vila i pianospel eller flöjtsolon.

Jag saknar musiken.

Jag saknar Xavier.

Jag minns fortfarande hur hans ansikte lyste upp för varje hjärtslag lysdioderna på Embryots kontrollbord tycktes slå. Hur han med handen på reglagen vände sig om och log förtroendeingivande:

"Nu är vi på väg", viskade han och lät blicken svepa över oss, där vi låg fastspända på de parallella fyrvåningsbriter.

Det lugnande medlet i mitt blod verkade och fick mig behagligt avslappnad. Varje puls som lamporna slog bakom Xavier gav hans kropp en aura av varma färger.

Under förberedelserna hade vi pratat om hur vi skulle påverkas av resans fysikaliska krafter – att på måfå kastas ut i universum. "Känns knappt", hade Xavier självsäkert konstaterat, men sedan hade han snabbt lagt till. "Tror jag i alla fall."

Hur lång tid kunde vi förvänta oss att resan tog?

"Nästan ingen tid alls."

"Det vet du inte!" hade Blake rättat Xavier.

Garnet Blake var operativ ledare för expeditionen. Besluten vi tog, och kanske även de vi undvek, kom att spegla hans prioriteringar. Men det visste vi inte då, och när han sedan svek oss betydde inte längre våra invanda roller något.

Inuti Embryot utplånade den meditativa rytmen känslan av att ha en kropp. Bakom ögonlocken pulserade färgerna vidare. När jag lyssnade efter ljud fanns inga där. Jag sa något, försökte göra de andra uppmärksamma på tystnaden, men fastän jag rörde på munnen och ökade styrkan i rösten hördes inget. När jag öppnade ögonen och vred huvudet ut mot det svarta rummet var det enda jag såg det pulserande skenet, tills även det långsamt tonade bort.

Plötsligt stod jag ensam på en yta utan slut. En matris vars planyta kurvade sig, och den var mjuk och elastisk vid mina provande steg. Långt där borta fanns ett slut - en rymdkant - likt världens ände på medeltida tavlor där oceanerna spiller över kanten. Jag pulsade ditåt och rymdmassan snärjde mina ben, fällde mig och drog mig obevekligen mot punkten där tiden upphörde. Mot det kända universums ytterkant.

Jag blinkade mot det vita bakgrundsljuset som diffust lyste genom de matta glaspanelerna som täckte väggarna.

Var det här allt? tänkte jag.

Jag gled ur britsen, ställde mig upp och översköljdes omedelbart av extremt illamående. Det passerade genom mig under fem plågsamma sekunder när benen vek sig och jag kröp ihop på det blanka, vita golvet. Sedan var det över.

Slutstationen var ännu en urholkad sfär inuti i ett berg. Embryot hade materialiserats och låg där som gulan i ett ägg. I kolmörker tog vi oss genom en tunnel som ledde till yttervärlden. Passagen påminde oss om anläggningen på Mars, men landskapet utanför var ett helt annat.

Det starka ljuset bländade mig, även om det fotokromatiska visiret genast reagerade. Jag blundade instinktivt och greppade i luften efter Nielsens hand. Jag hörde förvånade utrop och sedan hörde jag Nielsen.

"Alba! Alba!" sa han hänfört, men hans röst kom från en bit bort.

Jag öppnade ögonen. Det jag trodde var Nielsens hand var Xaviers. Jag släppte snabbt taget och Xavier flinade åt mig.

"Vi *har* verkligen kommit nånstans. Detta är inte Jorden", viskade någon annan till höger om mig och jag såg.

På himlen tronade en större rödgul sol i följe av en mindre vitgul, vars ljus fick det att värka i ögonhålorna, och på väg att försvinna bakom horisonten syntes två för oss okända himlakroppar – planeter i ett nytt solsystem.

Framför oss sluttade branta grässlätter mot en avlägsen dal som på grund av det långa avståndet framstod som en obetydlig svacka, ett veck i naturen. Gräset var gulgrönt, men varma och kalla nyanser antydde att det bland alla strån fanns röda och blåa blad.

För andra gången svepte illamående över mig. Nu fångade Xavier mig när jag rasade mot marken. Han höll mig under armarna och bakom visiret såg han orolig ut. Jag vände mig om efter Nielsen, men han var alltför uppslukad av vår nya värld för att se mig.

Xavier hade redan tömt stora delar av lastutrymmena på egen hand när vi andra till sist vände uppmärksamheten mot det mer praktiska.

"Här", sa han och tryckte en packning i min famn och likadant i de andras. "Vi måste röra på oss, ta oss längre ner. Nätterna blir kalla här."

"Hur vet du det?"

"Jag vet inte", svarade Xavier snabbt, "men jag tar inga risker."

Platån, där vi lämnade kvar delar av vår utrustning för ett basläger gav vi namnet Äggplatån. Vi hade

specialgjorda skyddsdräkter. Vi hade packning med oss för så många eventualiteter att den kunde hålla oss vid liv ett år framåt, ett jordår vill säga. Innan avresan hade vi suttit i karantän och rensats från bakterier och virus och med på expeditionen fanns en läkare, Eva Montsar, som även var biolog. Det var tryggt med Eva, hon var saklig och hade förmåga att läka meningsskiljaktigheter lika hemtamt som hon använde stetoskopet eller förbandslådan.

Luften visade sig vara acceptabel, torr, klar och dallrande i värmen. Himlen var mättat mörkblå. Men ändå vågade vi inte låta hud, lungor eller luktsinnen ta del av denna nya värld. Inte än. Jag bad en stilla bön om att alla de hundratals nålstick jag utstått även täckte utomjordiska sjukdomsvarianter, åtminstone delvis.

Gräset skulle ha kittlat våra ben om det inte varit för dräkterna. Jag minns vår rädsla för vad som kunde gömma sig i den täta växtligheten och vår avvaktan inför vad som väntade oss om vi följde de böljande slätterna till deras slut, där något helt annat skulle ta vid.

För att undvika de frostkalla nätterna följde vi grässlätten och slog läger tusen meter längre ner, i en sänka skyddad från vind. Därifrån utökade vi vår kännedom om berget – om planeten – med allt längre vandringar för var dag. Först var vi försiktiga, men blev allt djärvare. Varje liten växt, rörelse, eller jordfläck fick oss att stanna och undersöka, samtidigt som vår kunskap ökade. Eva visade sig beslutsam och envis, en lång planetdag gav henne minst dussinet nya växter att sitta med under dygnets mörka timmar. Det fanns kryp som vi ville kalla insekter, med bräckliga kroppar och tunna tentakler, vi hittade stenar övertäckta med vad som kunde vara lavar, men vi såg inga fåglar, inga större djur, inga blommor, inga upptrampade stigar. Långt därnere kunde vi ana en annorlunda, buskigare och mörkare vegetation där gräsets monotona

vajande i vinden avbröts av snåriga krypväxter. Nätterna var kalla och ovanför oss lyste ett främmande stjärnvalv.

Till slut bröt vi vårt läger, eftersom avståndet tillbaka för varje dagstur blev allt längre. Vi begav oss ner mot de färgmättade djupen i utkanten av den vida grässlätten.

Växter som påminde om blommor dök upp i den allt fuktigare jordmånen och framför oss reste sig mjuka, gästvänliga träd. De växte glest och deras vida grenverk släppte igenom det spridda ljuset som dubbla solspeglingar på den vitgröna, mossaktiga marken. Grenarna i topparna avslutades med klasar av lätta, flygfärdiga fröställningar, likt våra maskrosbollar, beredda att släppa vid första vind som tog tag i dem och sväva iväg i gemensamma horder med sina silkestunna propellrar till fallskärmar. Det var så vi kallade dem. Maskrosträd.

På långt håll från trädranden hörde vi ljud som påminde om flöjtspel. Det var som om brisen i trädtopparna genererade bakgrundsljud. Först trodde jag att det var Xavier som hade aktiverat ljudsystemet. Jag tittade mig omkring efter honom och såg att han skakade på huvudet inför Blakes lika frågande gest. Jag insåg att ljuden härstammade från själva skogen, men förstod inte hur.

Under maskrosträdens kronor slog vi upp våra vita tält som med sitt tunna material lät stjärnornas sken synas inifrån, men med sina luftlås höll atmosfären ute. Och när det regnade för första gången sedan vi kom till planeten satt jag och Nielsen inne i vårt tält. Vi använde inte någon belysning utan satt i halvmörkret tryckta mot varandra. Vi hade fått en stund tillsammans, ensamma. Regnet gav oss respit. Det specialkonstruerade tältet befriade oss från våra dräkter och det frenetiska trummandet av droppar mot tältduken lade en dövande ljudmatta över verkligheten. Ändå höll vi oss så tysta som möjligt och sa ingenting, utom

när Nielsen viskade hur han saknat mig naken och jag lekfullt bet i hans öra till svar.

Eva placerade ut provrör för att samla upp regnvatten. När regnet upphörde lika plötsligt som det hade börjat var hon först ut för att samla in rören. Hennes dagliga jakt på giftiga substanser eller sjukdomsframkallande mikroorganismer hade hittills gett negativa svar.

Gräset var fuktigt och stora droppar som hängde kvar uppe i bladverken trillade ner och täckte visiren med vattenstråk. Jag lyfte upp rör nummer fyra och skärskådade den klara och till syntes rena vätskan, när jag i ögonvrån såg något röra sig i det långa gräset. Grästråna svajade till och var sedan stilla. Något gömde sig där. Jag rörde vid Nielsens axel och uppmärksammade honom på stället i gräset. Rörelsen kom tillbaka. Tillsammans gick vi försiktigt framåt utan att släppa de darrande stråna med blicken. Därför såg jag inte provrör sju. Jag trampade snett och det välte. I mitt försök att hålla balansen och samtidigt försöka röra mig så tyst som möjligt trampade jag rakt på röret. Det knastrade under sulan. Evas svordomar var högljudda, rakt in i våra öron.

En uppskrämd, ödleliknande varelse av ekorrstorlek rusade mellan Nielsens ben. Jag skrek och pekade och Nielsen lyckades välta provrör nio och tolv.

"Den tjöt!" hävdade Nielsen bestämt. Han måttade djurets storlek med sina händer, som om det var en boll. "Du såg den också, Alba!" Han vädjade om uppbackning.

Jag nickade. Djuret hade sett ut som en drake, en minidrake. Ingen annan hade sett något.

"Kanske sprutade den eld också?" Kommentaren var syrlig och kom från Zoë. "Vad ska vi göra nu, Sankt Göran?" Hon vände sig till Nielsen. "Ge oss ut och döda draken?" Det plötsliga skyfallet hade gett henne en

besvärlig huvudvärk som Evas mediciner inte hunnit lindra. "Och du, lilla jungfru Alba, alltid i försvar av din försvarare, är det kanske dig vi skall rädda?" fortsatte hon vasst.

Nielsen blängde argt på matematikern. Zoë pendlade gärna mellan vetenskaplig korrekthet och plumpa påhopp när humöret eller konditionen sviktade.

Hon hette Zoë Robertson och var chefsastronom på Scox Industries. Bakom Scox fanns det världsomspännande affärskonglomeratet Paimon Technology Group med mer pengar och resurser än vi kunde drömma om. Det var därför vi inte haft en chans.

När Scox Industries tog över rymdbasen hade Nielsen och jag bokstavligen knuffats bort från Mars. Bas Elysium, som varit en astroarkeologisk fristat, förvandlades till ett rymdforskningscenter utan insyn över en natt. Det skedde när delar av de funna inskriptionerna i sfären forcerades. När vi förstod att tecknen avslöjade ett sätt att ta sig ut i universum. Att sfären var en väg.

Nyheten hade spridits som löpeld och ett fientligt övertag av Nielsens livsverk hade visat sig oundvikligt.

För att ändå inte förlora allt hade Nielsen gått till motattack. Han mutade våra översättare att återvända till Jorden och tillsvidare göra sig oanträffbara. Vi raderade datorerna och sina sista pengar hade Nielsen lagt på patentjurister. Till sist lyckades han tvinga fram en överenskommelse mellan Archeo-Watts, organisationen som i Nielsens regi drivit basen, och Scox Industries: vi fick behålla rättigheterna till översättningarna, och vi skulle fortfarande vara delaktiga i allt som rörde sfärens inskriptioner. På pappret hade det sett bra ut men sedan hade Zoë invaderarat med sina räknenissar.

Vår närvaro på Mars hade inte längre ansetts nödvändig. Hädanefter var det effektivitet och rena, släta ytor som

gällde. Laissez-fairekänslan med oordnade dokumenthögar på arbetsborden, och böcker som ett gammalt, udda inslag bland de skimrande datorskärmarna, försvann. Försöken vi gjort för att överbrygga glappet mellan en dåtid, alltför avlägsen för att någonsin kunna bli tydlig, och en möjlig framtid i ett främmande universum som glimtade fram mellan metodiskt översatta textrader var inte längre av värde för de nya ägarna.

Jag minns hur jag stod med tusenåriga dokument tryckta mot kroppen när hon, Zoë, först dök upp.

"Jag trodde allt var utrensat!"

Först tänkte jag opponera mig. Vi hade redan plockat ihop materialet som skulle flyttas över till betydligt mindre och oangenämare utrymmen där vi skulle hålla till innan vi blev helt förvisade till Jorden. Sedan hade jag insett att det var mig hon stirrade på.

"Jag vill inte ha några flummiga papperstuggare härinne", fortsatte hon vänd till sin manliga assistent som var fullastad med bärremsväskor, minst två på var axel.

"Jag jobbar med professor Nielsen", sa jag surt och hade ingen lust att flytta på mig.

Hon synade mig.

"Professor Nielsens hjälpreda", småskrattade hon.

"Ryktet har gått."

"Vad menar du med det?"

"Lite väl ung, men exotisk."

Hon utbytte menande blickar med sin assistent.

"Det har inte du med att göra", sa jag.

Det var då hon istället vände sig till mig direkt, "Jag är törstig. Du kan väl fixa dricka?"

"Glöm det."

Jag stirrade på henne. Hon var lång och gänglig. Hennes ljusa hår var rakt avklippt strax under öronen. De ljusa ögonbrynen och fransarna smälte samman med hennes

hudfärg, fick de osminkade ögonen att se sårbart ljusblå ut. Jag kommer ihåg att när hon lutade sig fram och tog stöd med händerna mot det vita, matta, höga bordet framför hade assistenten sett road ut.

"Nu är det så att professor Nielsen är orsaken till att mitt uppdrag redan är försenat åtskilliga månader. För att *material förstördes*. Material som rätteligen tillhör Scox Industries, inte professor Nielsen eller någon annan! Det är min uppfattning vad än alla jurister kommit fram till!" Hon tystnade och drog efter andan innan hon fortsatte. "Om du var en av dem som undanhöll, förstörde material, eller ens tänkte tanken, är du inte värd mer än att springa ärenden – i bästa fall!" rätade hon upp sig och lutade sig istället mot väggen med armarna i kors. "Men det är väl inte vad du sysslar med? Vad sa du? Arbetar du *under* professor Nielsen?" lade hon till syrligt.

"Med professor Nielsen", svarade jag behärskat och tog god tid på mig när jag samlade ihop de sista papperna innan jag under tystnad lämnade rummet.

"Jag tror inte jag kommer att gilla dig", hörde jag henne säga.

För all del, jag ogillar dig redan, tänkte jag.

Naturligtvis var Zoë en självskriven medlem av expeditiionsgruppen. Det var bara hon som kunde placera oss i universums ändlighet. Hon skulle sätta fingret på himlavalvet och peka ut sanningen om vår destination. Fast jag vet nu att Zoës logik och matematiska sanningar bara är genvägar till planeten här.

Allting hänger ihop: födelse och död, stjärnornas positioner, växternas kraft och planetens liv och kretslopp. Sambandens komplexitet som fyller en med ödmjukhet inför livet.

Dagen efter regnet fann vi ett dött djur. Taggarna började längst ut på nosen mellan de två sneda skårorna till näsborrar. En tät rad tog sig upp på huvudet, där den tillfälligt delade på sig i två rader för att i nacken åter flyta samman till ett gemensamt taggigt streck. De två raderna på huvudet såg ut att bilda en krona som hölls upp av djurets spetsiga öron. Ögonen var blanka och runda, gula med svarta pupiller. Tänderna små men vassa. Tungan smal och spetsig, blåfärgad. Vi hade kunnat kalla den ödla, men ödlor har inte synliga öron och den hade seg hud inte fjäll. Dessutom var den varmblodig och inte kallblodig som reptiler är. Det var en varm ödla –en drake.

Eva konstaterade snabbt att det inte fanns några farliga gifter i det döda djuret. "Vi skulle nog kunna äta den, fastän den inte precis kan kallas skrovmål så liten och mager som den är."

Ett förslag vi alla avböjde.

"Inte förrän det behövs." Xavier lät praktisk.

Vår döda drake var blågrön. Kronan på huvudet och taggsläpet hade en mörk, nästan svart nyans. Buken var ljus. Vi upptäckte snart drakar med andra färger och med annorlunda form. Det fanns drakar utan krona på huvudet och de med taggar bara på svansen, som avsatta potentater och spetstaggar. De var vinglösa, kvicka varelser med styrka i bakbenen och fingerfärdighet i de främre tassarna. Regnet drev upp dem från deras hålor och tvingade ner dem från träden.

Vi lärde oss att drakarna trivdes i övergången mellan slätt och skog. De levde av växter och det vi kallade skörvingar, insektsliknande fjärlshybrider med fyra, sex eller åtta ben eller ännu fler. Skörvingarna svärmade i det fuktiga morgondiset och drakarna väntade tålmodigt för att snappa åt sig byten.

Tonerna som förbryllat oss var draksång och vackrast sjöng de vid gryning och skymning. Olika tonlägen, olika melodier och slöt man ögonen var det som att befinna sig mitt i en träblåsenensemble.

Bakom maskrosträdens fluffighet tätnade skogen och blev vildare. Grenarna sträckte ut sig längre, bladen blev större och bytte utseende och färg. Artvariationen var oändlig. Träd tävlade med varandra i höjd för att bryta igenom lövtaket och breda ut sig, i åtrå efter varje möjlighet till ljus. Stammarna var omslingrade av klängväxter och mossor. Där solstrålarna bröt igenom fläckvis lyste de upp svampliknade blommor på höga stjälkar, knubbiga läderartade buskar eller ett virrvarr av ömtåliga örter –en småbladig, heltäckande mjukmatta.

Vi kom fram till att det måste vara sommar, men samtidigt visste vi inte om det skulle komma en höst. Kanske gällde evig sommar? Uppe på Äggplatån hade vädret varit annorlunda. Klimatet kunde lika gärna styras av de geografiska formationerna som av planetaxelns lutning i dess omloppsbanan runt de två solarna. Där skogen till sist tycktes ta slut verkade nya bergskedjor ta vid. Eller var det planetens krökning som hindrade oss från att se längre?

Blake konstruerade kartor över vår nya värld. Jag och Nielsen prickade in kullar, vegetation, källor, gläntor, allt vi kunde finna. Zoë hjälpte Eva med insamlandet av växter och kryp. De två övriga medlemmarna av expeditionen, Mira och Frederic, ansvarade för dokumentationen. På kvällarna förde Frederic dessutom egna anteckningar på gammalt vis i en skinnbunden bok. Allt som oftast försvann Xavier, utskickad av Blake. Ibland såg vi inte alls till honom på dagarna, och jag vet inte om han var borta även under nätterna.

En kväll var jag så trött att jag inte orkade hålla mig vaken till kvällsmaten. Sömnen tog över innan huvudet ens nådde kudden, men sent på natten vaknade jag av en krypande känsla i armen och en irriterande dröm. Nielsen sov tungt bredvid mig. Jag lät handen hänga slappt från britsen, och den stickande känslan i fingrarna när blodcirkulationen kom igång blandades med hunger. I öronen ringde fortfarande drömmens ljud, tills jag insåg att det var verkliga röster. Jag hade glömt stänga av min mottagare. Automatiskt rörde jag vid handledsdatorn men hejdade mig. Det var Xavier och Blake. Och de bråkade.

"Du borde veta fan så mycket bättre, Xavier", snäste Blake. I rösten fanns en ton av förtvivlan, som om han gnisslade tänder och suckade samtidigt.

"Du vet inte vad du pratar om. Du har sprungit i Paimons ledband för länge", hävdade Xavier.

"Och det har inte du?"

"Du äventyrar det här! Inte jag!" Irritationen i Xaviers röst var tydlig.

"Så fan heller!" svor Blake.

Tystnad.

"Det hela är vansinne med dig som ledare", sa Xavier lugnt och konstaterande efter ett tag.

"Hade du varit ett bättre val då?"

"Logiskt, ja! Och det vet du! När var du senast ute på fältet? Med tanke på min kännedom, mina erfarenheter ... Men det är ju lätt fixat. Varför vänta?"

"Du är under mitt befäl här! Mina order gäller!"

"Visst, det kan jag låtsas, tills vidare", sa Xavier förstrött.

"Du fjantar runt som en jävla speleman. Du hjälper mig knappast. Inte minsta lilla!"

Utanför tältet blåste det och en vindpust fick det att rista. Tältdukens slag i vinden blandades med rösterna, allt

blev otydligt mummel. Bråket avstannade för en stund. När rösterna kom tillbaka lät Blake nedstämd, all fientlighet var bortblåst med vinden utanför.

"Det var inte ditt fel, Xavier, du vet det." Jag kunde nästan höra hur Blake lade sin hand på Xaviers uppgivna axlar. "Hur länge sedan var det du var hemma?"

Frågan var lågmäld och det var nästan jag inte kunde urskilja rösten uppblandad av vinden.

"Hemma?" frågade Xavier och hostade till.

När tystnaden åter tog över blev jag medveten om att jag spände kroppen där jag låg under filten. Jag drog ett djupt andetag och slappnade av. *Sov nu, Alba.*

Plötsligt stelnade jag till igen, i mitt huvud lät det som om någon snyftade. Snabbt stängde jag av mottagaren. Sorgen som trängt igenom skrämde mig.

Kapitel 2

Den första som visste om det var Xavier. Han berättade det för Blake som sedan sa det till Mira. Jag fick reda på det av Nielsen.

”Borde inte jag varit den som först blev informerad, Alba?”

Ivrig inför det möjliga nya tog han mig åt sidan, men jag kunde se rastlösheten hos honom och höra irritationen i rösten. Han var besviken och han lastade det på mig. Som alltid gav jag honom rätt. Jag sa till honom att han var den som naturligtvis skulle ha tillfrågats först.

Första gången jag såg Nielsen var på Bas Elysium. Det var långt innan övertaget. Han och finansiärerna bakom Archeo-Watts var där för det officiella öppnandet av den stendörr man funnit. Tillställningen hade ägt rum när Mars och Jorden stod som närmast varandra. Jag var där, men jag såg inte mycket för jag stod i bakgrunden. En storbildsskärm hade monterats och konkurrerade med Mars röda himmel och på den följde jag sändningen av öppningsceremonin som miljarder tittare bara fyra minuter och två sekunder efteråt såg på Jorden.

Evenemanget hade presenterats av media som en ny ”Tutankhamuns kammare” och intresset hade varit stort över hela världen.

Jag kan fortfarande se framför mig Nielsens handskbeklädda hand som stryker ömt längs dörrens linjer, följer den övre kanten ner mot den mikroskopiskt

rensopade ytan framför. *Sedan hur han rätar på sig och vänder sig leende mot kameran.*

Först senare gick jag in där själv, när ingången hade inkorporerats i Bas Elysiums övriga byggnader med en skyddande biomiljö uppförd över fyndplatsen. Istället för den ursprungliga stendörren var det nu ståldörrar som for isär med ett pysljud när man satte in nyckelkortet i kodmaskinen. Jag var naturligtvis inte auktoriserad men hade lyckats komma över ett kort några timmar tidigare från en ung, nyutexaminerad astroarkeolog som trånat efter sällskap i baren. Jag hade vittjat hans plånbok efteråt, när han utmattad och full somnat bredvid mig.

Bakom ståldörrarna fanns det en brant, sluttande tunnel, utrustad med antifriktionsplattor och hjälpande ledstång. Och vid slutet av den ett enormt sfäriskt rum där väggar, tak och golv flöt ihop. Med ett extra, oförsiktigt kliv riskerade man att åka rutschkana till botten på den blankpolerade ytan av sten. Jag hade en ficklampa med mig och ovanför, i den uråldriga stensfären, såg jag de tusentals raderna med instruktioner. Utan artificiellt ljus hade det varit som att befinna sig inuti ett kolmörkt ägg.

Jag var där på kontraktsjobb. Mars gruvindustri hade erbjudit en möjlighet till snabba pengar och ett sätt att försvinna från Jorden utan onödiga frågor, och just då var det precis vad jag ville. Jag var yngst men min litenhet betalade sig. Självgående med förmågan att snabbt fatta egna beslut och lätt att skicka in i trånga utrymmen hade jag visat mig mer värdefull än en robot. Vig och anpassningsbar hade jag satts på det inre underhållet av grävarna som användes i gruvorna.

När avtalsåret var över valde jag att stanna och tog jobb på den ständigt expanderande Bas Elysium. Ersättningen var visserligen bara kost, logi och en usel lön, men jag slapp krävande rymdpromenader och slavgöra. Istället åtog

jag mig lätta uppgifter inne på basen. Jag kommer ihåg att jag var tillfreds med den reducerade tyngdkraften som rådde och kompenserade bara pliktskyldigast den successiva nedbrytningen av kroppen med den rekommenderade dosen motion och styrkeövningar. På dagarna serverade jag på kanten på avdelningen för skriftanalys. Kvällarna höll jag till på biblioteket. Det var där han fann mig.

Nielsen hade ägnat större delen av sitt liv åt att söka sanningar bakom myter och tillbringat fler år på fyndplatser än jag var gammal. Jag minns hur han lade sin arm runt mina axlar och lutade sig fram för att visa hur jag skulle navigera översättningsdatorn. Han styrde mina fingrar med sin hand över min. Den smårandiga bomullsskjortan var halvt nedstoppad i de grågröna och skrynkliga bomullsbyxorna och tre skjortknappar var uppknäppta i halsen. Redan vid invigningen hade jag sett att han hade en läderrem med ett hängsmycke, ett formpressat stycke gråmetall som såg ut som ett gammalt mynt, runt halsen.

”Dig har jag inte sett här innan”, sa han samtidigt som han flyttade min hand mot en av symbolerna på touchscreenen och öppnade ett dokument på skärmen där man i detalj kunde granska sfärens insida.

Jag minns att jag skrattade åt den uppenbara och fåniga ragningsrepliken och att han tog det som en invit.

Åldersmässigt kunde han vara min far och han var gift, men han blev min genväg in i den akademiska världen.

Fyra timmar till fots från vårt provisoriska läger hade Xavier upptäckt ett annat läger befolkat av vad som måste vara planetens invånare. Han hade sedan ”suttit på informationen”, som Nielsen uttryckte det, i ytterligare två dygn innan han till sist meddelade Blake som i sin tur

berättade det för Mira. Nästan fem dygn hade gått innan Nielsen fick reda på det. Det var därför han var upprörd, svor och kallade Xavier oansvarig. Han krävde att Xavier skulle förbjudas att röra sig fritt i fortsättningen. Blake avfärdade det hela som en bagatell, men senare såg jag hur han tryckte upp Xavier mot ett träd, tog tag i axelremmen till hans utrustning och naglade fast honom hårt med armen mot halsen. Att Blake var den större av dem betydde inte något. Xavier lät det ske.

När resten av gruppen informerades var alla vänner igen.

Det gjordes upp ett schema om hur vi skulle turas om att observera invånarna. Det rådde febril aktivitet och nervös spänning. Vi skulle tjuvlyssna, spionera, krypa in på dem med all vår tekniska överlägsenhet. På avstånd. Två eller tre av oss i taget. Dygnet runt.

Vi samlade information.

Vi stal den utan att märkas.

Först ville vi inte tro att de var människor som vi med fem fingrar, fem tår, med kroppar som spegelbilder av våra. Vi fann deras hudfärg märklig, ansiktsdragen avvikande och deras otvungna sätt att röra sig osynkat med våra egna rörelsescheman. Efter andra dagen gick det upp för oss att vi alltför länge hade betraktat oss själva genom maskerna i våra heltäckande skyddsdräkter eller hopträngda i våra tält. Vad vi funnit främmande var deras naturliga förhållningssätt till varandra och till omgivningen. De såg ut som människor.

En morgon satt Xavier där utan sin skyddsdräkt. Han hade kikaren för ögonen.

"Lite småkyligt. Jag är inte van vid att det blåser på mig." Han sa det utan att släppa siktet med blicken. "Det är i alla fall rätt friskt."